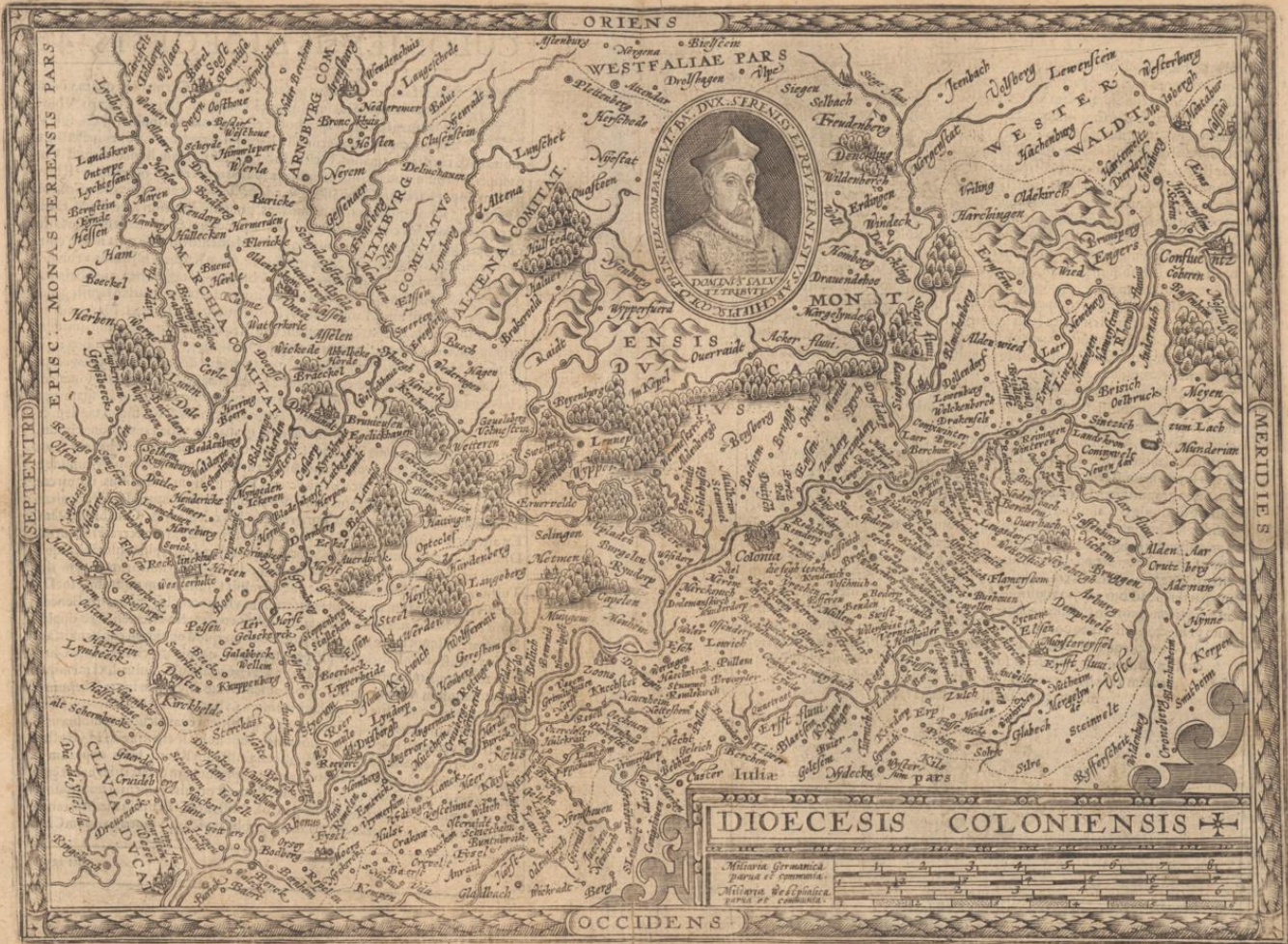

COLONIENSIS DIOECESIS. 40

Stendūt authores quique populos inferioris Germaniæ, quam vocant Germaniam secundam, olim ante Christum natum vocatos Vbios, quorum metropolis, quæ hodie est Colonia Agrippina, dicta fuit Vbiorum caput. Habuerunt ibi Romani perpetuas stationes, gesseruntq; multa bella contra Germanos. Fecit & Iulius Cæsar pontem ligneum apud Vbios super Rhenum; quo facilius exercitum suum traiceret in oppositam Rheni partem, oppugnaretque Germanos. Deinde post aliquot annos extructa Colonia Agrippina, factum quidam commemorant pontem lapideum, sed à quo factus sit non constat. Hoc certum est, Brunonem Episcopum Coloniensem iussu Ottonis primi Imp. fratris sui, illum rursus ex fundamento diruisse, quia noctu committebantur in eo homicidia & rapinæ multæ. Cùm itaque Vbij huius vrbs prima iecissent fundamenta, dicta que fuisset Vbiopolis; longe postea appellata fuit Agrippina, à Marco Agrippa qui eam instaurauit, fuitque Cæsar Augusti gener. Post eum Romani multis annis eam urbem tenuerunt, vsque ad Marcomirum Francorum regem, qui eos circa annum Christi 400. expulit, denominauitq; Agrippinam Coloniam, deinde Otto magnus Imp. eripuit eam Gallis, subiecitque Imperio. Anno Christi 1074. orta est Colonix magna discordia inter ciues & episcopum: quadam enim vice cùm vi auferre vellet episcopus mercatori nauem; ciuis commotus restitit, pro virili sua præfuit, totamque ciuitatem in suam pertraxit partem; episcopus verò post varias discrepationes & conflictus tandem ciues subitò obruens, permittit militem suum grassari in vrbe, rapere bona ciuium, obtruncare quicquid obuium esset, & si qui residui manebant, cogebantur nouo sacramento se astringere episcopo, quando autem postea ab episcopi tyrannide erepta fuerit ciuitas, non vacabat nunc ex Colonienfium annalibus inquirere. Habet autem Archiepiscopatus Colonienfis sub se Episcopatus: Monasteriensem, Traiectensem, Leodiensem seu Tungrensem, Myndensem & Osnabrugensem. Ex altera ripa Colonix Agrip. Fl. Val. Constantinus erexit in terra Francorum Diuitense monumentum, id quod docuit tabula quædam lapidea quæ ibi aliquando fuit reperta, autore Ruperto Tuitiensi, hodie vulgus eruditorum locum istum Tuitium appellat. Marcellinus quoque meminit Diuitensium militum. Hoc Diuitense munimentum posterioribus seculis in vsum cenobij monachis Benedictinis cessit, hodie autem dirutum iacet. Continet præterea Dicecesis hæc oppida & ciuitates aliquot egregias, vtpote Andernacum, quod oppidum construxit, aut potius vetustum instaurauit Episcopus quidam Colonienfis circa annum Christi 1120. Ammianus certè qui sub Iuliano Cæsare militauit, huius loci meminit, vocatque ipsum Antennacum, habet autem situm amœnum iuxta Rhenum & inter montes. Bonna sita est in planitie amœna, vbi montes Rhenenses qui a Bingio descendunt Rhenumque includunt, in planitiem euanescent, Ptolomæus & multi alij veteres scriptores mentionem faciunt huius loci, atque ob id vetustate carere non potest. Sontina haud ignobile ad sinistrum Rheni latus oppidum ex publico telonio plurimas commoditates percipit, murum & lateritias habet ædes, incolas agrorum cultura sustentat; nam solum est omnis frumenti ferax. quinetiam arce munitur à sigifrido Episcopo Col. constructa. Brula in mediterraneis, non ita procul à Colonia & Bonna, haud ignobilis vicus, vsque ad annum Chri-

DIOECESIS COLONIENSIS

Miliana Germanica
parva et communis
Miliana Westphalica
parva et communis

sti 1298. nullius celebritatis fuit, donec Sigifridus 33. Col. præful., partim loci situsque opportunitate adductus, partim temporis diuturnitate. in Colonien. acerbitate quadam concepta, arcem muris, aqua, pontibus, cæterisque implacabili Marti necessarijs adeo munitam ibi construxit, vt anno 1118. Colonienfium, Boemiar Regis, multorumque Comitum in quartum mensem obsidionem sustinere potuerit, ab eo tempore optata atque perpetua inter Colonienfes Antistites, ipsaque Remp. Agrippinensem pace firmata, Archiepiscoporum sedes & aula vt plurimum Brulam commendauit. anno 1491. pacificus Colonienfium Archipræful Hermannus Franciscanorū collegium ac templum arci vicinum in Brulensi hoc oppido construxit, redditibusque annuis donauit. Nouesium quod Marlianus Nussiam, Ptolomæus *Νοῦσιον* appellat, ciuitas est Vbiorum Rhenana, qua Marlianus in Iuliacensi ducatu, Ptolomæi verò enarratos Coloniæ. dicecesis esse scribit. Tacitus Legnonum gentem, Vbijs proximam constituit, & in ea Nouesium propter eam tamen gentem propter menapiorum & Vbiorum potentiam nihil propriæ ditionis habuisse compertum est. hæc vrbs à primordio secundis Rheni fluctibus irrigata sinistrum situ latus irrigauit, donec fortuna minus propitia, alueum Rheni cursus immutans, nunc saltem deducta incolarum industria fossa alluitur. Templum hic est collegiatum Canonicorum & nobilium virginum societate, multorumque peregrinorum frequentatione memorabili, Sancto Quirino nuncupatū, de cuius prima institutione hæc traduntur. Euerhardus comes & Berta vxor eius, nobilis matrona de stirpe Caroli magni regis, & Luthardus comes, atque Berengarius episcopus Tullensis, eorum filij, constituerunt duas congregationes, vnam in Vvesel Canonicorum, alteram in Nussia Canonicorum & Canonicarum; tempore Ludouici Regis, qui fuit filius Ludouici Pij Regis Francorum. Denique vrbs hæc celebris & magni nominis fuit ex eo tempore quo grauissimam Caroli Burgundi obsidionem per annum integrum fortissime sustinuit, is. n. anno 1474. vniuersam Vbiorum ditionem vel armis vel insidijs sub iugum mittere nitēbatur. itaque numerosa militum manu coacta, in Agrippinenses sedes prætextu restituendi Archiepiscop. Repertum à suis exactum, irrumpit, agros populatur, multas ad suas partes ciuitates, sed frustra, sollicitat. itaque Nouesium decem & tribus militum millibus, & ducentis exactissimis partim peditibus partim equitibus cingit, vt de gregarijs interim taceā, quos ad numerum duorum millium coegerat; 200. insuper tormentorum tractandorum præfectos, fossores 2000. homines deterioris sexus 1500. nihilominus post varias vltro citroque clades, Burgundicus princeps solutis castris discedere coactus est, non sine magno sui suorūq; detrimento & infamia. Hodie autem vrbs hæc præclaris quondam celebrata triumphis, in cinerem & fauillam redacta iacet.

